

Ioana Flora, Bogdan Talașman
și Lucreția Mandric

Ușa închisă

Două bătaii strică patru debuturi... dreg

UȘA ÎNCHISĂ de J. Graham Reid. Traducerea: Marian Popescu • TEATRUL TINERETULUI din PIATRA NEAMȚ • Data reprezentației: 22 mai 1998 • Regia: Vlad Massaci • Scenografia: Oana Botez • Distribuția: Bogdan Talașman (Victor Donnelly), Ioana Flora (Doreen Donnelly), Lucreția Mandric (Doamna Courtney), Ovidiu Crișan (John "Slabber" McCoy), Cornel Nicoară (Domnul Patterson), Adria Almăjan Pamfil (Doamna McCoy), Dan C. Grigoraș (Gunner), Victor Giurescu (Soapy), Dan Burghilea (Spud).

De câțiva ani încoace tot asistăm cu interes și încredere în viitor la debutul pe o scenă profesională al regizorului Vlad Massaci.

Nu știm dacă la "poziția debut" a C.V.-ului său va figura **Leția** (transferat) la "Bulandra", **Trei femei înalte** de la Comedie, **Trandafirii roșii** tot de la

"Bulandra" sau **Ușa închisă** de la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, dar se pare că acesta din urmă, cel mai recent dintre spectacolele lui, este examenul de diplomă; adică, actul de naștere ca regizor. "Producerea" listei de mai sus nu este atât de inutilă pe cât s-ar crede. Făcând adunarea, linia decisă a acestei "lucrări de control" nu constituie o surpriză, ci doar o plăcută constatare. Sau, poate, confirmarea unor calități întrezărite în montările anterioare și care acum sunt puse în pagină cu mai multă coerență. Ne gândim la ochiul precis în decuparea ideilor și mâna sigură în articularea lor scenică, la un simț al umorului care funcționează și ca revelator al conținutului dra-

matic, la talentul de a lucra cu actorii, aducând la un numitor comun stiluri și experiențe diferite. Foarte "oferantă" (cum sună un clișeu relativ recent), piesa irlandezului Reid constituie, în același timp, și un teren înșelător, pe care pasul trebuie pus cu mare grijă. Un accent în plus și cazi în mlaștina melodramei (de care finalul spectacolului s-a cam apropiat, ce e drept, fără să-i treacă însă bariera); un accent în minus și nimeresti în nisipurile aride ale discursului moralizator. Piesa trece cu succes proba de măiestrie ce constă în fina

echilibrare (și calibrare) a discursului despre lașitatea potențială (a oricui, a nu știi cui...) și conjunctura favorabilă (sau nefericită) în care ea iese la iveală, despre vinovăție ca alt chip al nepuinței. Provocare artistică pe care spectacolul o acceptă și căreia îi face față, chiar dacă nu poate rezista cu totul tentației gratuitului, a unor momente de "șoc vizual" ce n-au nimic comun cu linia subtil fluentă a spectacolului. Fluența vine din lectura regizorală inspirată și deopotrivă din calitatea interpretării. Se cuvine remarcată, în primul rând,

excelenta evoluție a lui Bogdan Talașman, bine susținut de ceilalți tineri ai distribuției: Ioana Flora, Ovidiu Crișan, Dan C. Grigoraș. Ei se întâlnesc în distribuție, și nu e simplu, cu "artileria grea" a teatrului nemțean – Adria Almăjan Pamfil, Cornel Nicoară, Lucreția Mandric –, reușind, laolaltă, o construcție armonioasă, fără dezechilibrări și fără disproporții. Ca într-un adevărat joc de echipă, seniorii și juniorii sunt, pe rând, așa cum o cere piesa, "ridicători" sau "trăgători".

Cristina Dumitrescu

SC — cronica —

Poveste cu draci

Dănilă Prepeleac

DĂNILĂ PREPELEAC, dramatizare de Eugen Apostol după Ion Creangă • TEATRUL "ION CREANGĂ" • Data reprezentației: 8 martie 1998 • Regia: Boris Petroff • Scenografia: Anca Pășlaru • Muzica: Eugen Berteau • Ilustrația muzicală: Vasile Manta • Coregrafia: Păstorel Ionescu • Efecte scenice speciale: Mihai Ciucă • În distribuție: Lucian Ifrim, Ionel Popescu, Mirela Busuioc, Ion Arcudeanu, Ștefan Mareș, Dumitru Anghel, Gabriel Coveșea.

Ca și dorința lui Dănilă de a-și înălța un prepeleac (crăcană sau par cu cuie de care se atârnă fân, oale etc. – cf. Lazăr Șăineanu, "Dicționar universal al limbei române"), ambiția Teatrului "Creangă" cu acest spectacol nu are o anvergură cosmică. Povestea țaranului de care fugea norocul, căci "era leneș, neclintit la minte și nechibzuit la trebi", are hazul ei paradoxal: înșelat de toți oamenii, Dănilă devine brusc inteligent și priceput la negocieri în lupta cu lumea de dincolo. Se dovedește că Dănilă e fraier, dar nu e prost și astfel reușește să-i biruie pe purtătorii (destul de pricâjiți) ai puterilor supranaturale. În dramatizarea lui Eugen Apostol și regia lui Boris Petroff, cele două segmente ale lumii nu se deosebesc în mod funda-

mental și interpreții trec de la un rol la altul prin modificări exterioare de semn. Nici Dănilă nu simte că a intrat în alt regim de comunicare în pădurea cu draci. Averele pierdute de Dănilă în tratativele cu târgoveții și recâștigată în întrecerile cu dracii poate fi și o comică răsturnare de situație, dar și o lecție despre alte reguli ale vieții, în care și cel leneș și nechibzuit își poate valorifica șansele. Spre această versiune pare a înclina interpretul Lucian Ifrim.

Oricum, spectacolul nu-și asumă ifosul prediciei, el povestește cu haz și antren, se cântă cu veselie, iar plăcerea jocului se transmite și în sală. Calitatea spectacolului este adecvarea la mijloace și la scop.

Magdalena Boianțiu

Dănilă, serbând victoria asupra dracilor

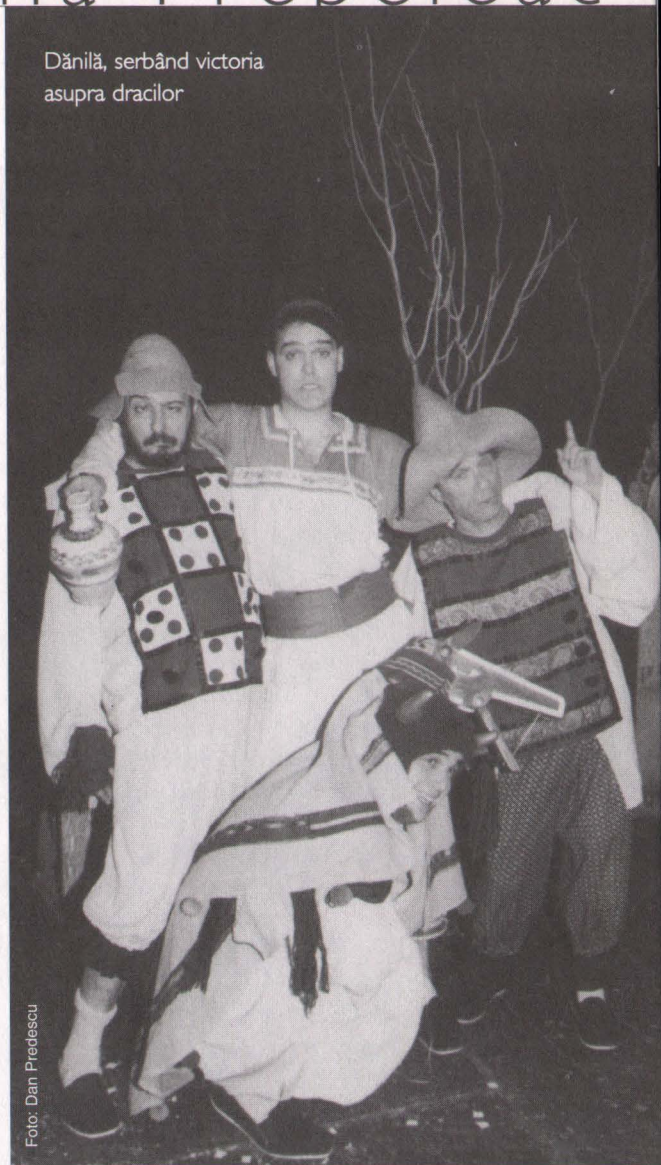

Foto: Dan Predescu